

Kniha Daniel — číslo sedmnáct

Prorocké souvislosti: zlatá socha Nebúkadnesara a nedělní zákon

Jeff Pippenger

2023-12-12

Sestra Whiteová často ztotožňuje zlatý obraz na pláni Dúra se zákonem o neděli.

„Byla vztyčena modlářská sobota, tak jako byl na pláních Dúra vztyčen zlatý obraz. A jako Nabúkadnesar, král babylónský, vydal nařízení, že všichni, kdo se nepokloní a nebudou tento obraz uctívat, mají být usmrceni, tak bude vydáno prohlášení, že všichni, kdo nebudou prokazovat úctu nedělní instituci, budou potrestáni uvězněním a smrtí. Tak je Hospodinova sobota pošlapávána. Avšak Hospodin prohlásil: ‚Běda těm, kdo vydávají nespravedlivá nařízení a sepisují útlak, který předepsali‘ [Izajáš 10,1]. [Sofonjáš 1,14–18; 2,1–3, citováno.]“ Manuscript Releases, svazek 14, 91.

V tomto konkrétním úryvku sestra Whiteová odkazuje na knihu Sofonjášovu, a tím dále rozvíjí prorocké propojení druhé a třetí kapitoly knihy Daniel. Sofonjáš ukazuje, že Boží lid se má shromáždit před vydáním nařízení. Rovněž označuje poselství trouby, které je symbolem varovného poselství namířeného proti městům (státům) a věžím (církvím). Označuje shromáždění, které je prvkem „sedmi časů“ a nastává tehdy, když je přednesena modlitba podle Leviticus dvacet šest. Označuje „národ, po němž není touha“, a přitom po celou dobu zdůrazňuje příchod Božího výkonného soudu, jenž začíná u nedělního zákona a stupňuje se až do druhého příchodu Krista.

Tomu, co předchází dekretu o nedělním zákonu, je utváření obrazu šelmy. Utváření obrazu šelmy je zrakovou zkouškou, která stojí před těmi z Božího lidu, kteří již dříve prošli zkouškou stravy. Před dekretem, jenž je třetí zkouškou (lakmusovým testem), je Boží lid, který Sofonjáš označuje jako „národ, po němž nikdo netouží“, povolán, aby se shromáždil. První Ezechiellovo proroctví je poselstvím shromáždění, avšak uskutečňuje se pouze u těch, kdo rozpoznají svůj rozptýlený stav a modlí se modlitbu z dvacáté šesté kapitoly Leviticus, jako to učinil Daniel v deváté kapitole.

Veliký den Hospodinův je blízko, je blízko a velice spěchá, i hlas dne Hospodinova: tam bude udatný muž hořce křičet. Onen den je dnem hněvu, dnem soužení a úzkosti, dnem zkázy a zpusťování, dnem temnoty a mrákoty, dnem oblaku a husté tmy, dnem trouby a válečného poplachu proti opevněným městům a proti vysokým věžím. A uvedu na lidi soužení, takže budou chodit jako slepí, protože zhřešili proti Hospodinu; a jejich krev bude vylita jako prach a jejich těla jako mrva. Ani jejich stříbro ani jejich zlato je nebude moci vysvobodit v den Hospodinova hněvu; celá země bude strávena ohněm jeho horlivosti, neboť učiní náhlý konec všem obyvatelům země. Shromážděte se, ano, shromážděte se, národe bez studu; dříve než výnos porodí, dříve než pomine den jako plevy, dříve než na vás přijde planoucí hněv Hospodinův, dříve než na vás přijde den Hospodinova hněvu. Hledejte Hospodina, všichni pokorní země, kteří činíte jeho soud; hledejte spravedlnost, hledejte pokoru: snad budete skryti v den Hospodinova hněvu. Sofonjáš 1,14–2,3.

„Udatný muž“ v Písmu je muž moci a první zmínka o „udatném muži“ se vztahuje na Gedeona.

I přišel anděl Hospodinův a posadil se pod dubem, který byl v Ofře a patřil Jóášovi Abíezerovci; a jeho syn Gedeón mlátil pšenici v lisu, aby ji ukryl před Midjánci. I ukázal se mu anděl Hospodinův a řekl mu: Hospodin s tebou, udatný bohatýře. Gedeón mu odpověděl: Prosím, můj pane, je-li Hospodin s námi, proč nás tedy toto všechno potkalo? A kde jsou všechny jeho divy, o nichž nám vypravovali naši otcové, když říkali: Cožpak nás Hospodin nevyvedl z Egypta? Nyní nás však Hospodin opustil a vydal nás do rukou Midjánců. Hospodin na něj pohleděl a řekl: Jdi v této své síle a vysvobodíš Izrael z ruky Midjánců. Cožpak jsem tě neposlal? I řekl mu: Prosím, můj pane, čím zachráním Izrael? Hle, můj rod je nejchudší v Manasesovi a já jsem nejmenší v domě svého otce. Hospodin mu řekl: Jistě budu s tebou a pobiješ Midjánce jako jednoho muže. Soudců 6:11–16.

V Sofonjášovi má mocný muž, jímž je také Gedeón, hořce křičet. Slovo „křik“ je symbolem Půlnočního volání v posledních dnech a slovo „hořce“ představuje spravedlivé rozhořčení. Gedeón neboli Sofonjášův „mocný muž“ je symbolem eliašského poselství, které má odpovědnost ukazovat Božímu lidu jeho hříchy a ovšem i hříchy jeho otců.

Volej z plného hrdla, nešetři se, pozvedni svůj hlas jako polnici a oznam mému lidu jeho přestoupení a domu Jákobovu jeho hříchy. Izajáš 58,1.

Všichni proroci jsou si v posledních dnech navzájem v souladu, takže polnicové poselství Izajášovo je také „křikem“ silného muže Sofonjášova, jímž je Gedeon, a všichni ukazují na posla Eliášova a na jeho dílo v posledních dnech. U Izajáše následující verše označují jejich hříchy za opovážlivost, neboť se domnívají, že skutečně uctívají a slouží Pánu.

A přece mě denně hledají a mají zalíbení v poznávání mých cest, jako národ, který činil spravedlnost a neopustil ustanovení svého Boha; žádají ode mne ustanovení spravedlnosti, mají zalíbení v přibližování se k Bohu. Izajáš 58,2.

Hořký křik mocného muže je poselstvím Půlnočního volání, které zahrnuje zjevení, že 18. červenec 2020 byl opovážlivým hříchem proti Hospodinu, z něhož je třeba činit pokání a který je třeba vyznat. Podstatou poselství Půlnočního volání je utváření obrazu šelmy a následný soud přivedený islámem nejprve na Spojené státy a poté na svět.

Když bude na konci pustiny tři a půl dne ze Zjevení jedenáct naplněna modlitba Leviticus dvacet šest, budou oddělení drazí a ničemní. Moudří a pošetili buď budou mít zlatý olej, nebo jej mít nebudou, a v oné době budou jako Gedeonův „jeden muž“. Podle Sofonjáše, před vyhlášením nařízení o neděli, Gedeon, který je Eliáš, který je Ezechiel, který je mocný muž, předloží poselství Půlnočního volání ve spojení s hořkostí ukázání Božímu lidu jejich hříchu účasti na předpovědi 18. července 2020 a jejich neospravedlněného pokusu ospravedlnit svou předpověď poté, co naprosto selhala.

Sofonjáš poukazuje na shromáždění Božího lidu v posledních dnech, které předchází vydání nařízení o nedělním zákonu. Toto shromáždění je rovněž znázorněno v prvním Ezechielově proroctví ve třicáté sedmé kapitole.

I tak jsem prorokoval, jak mi bylo přikázáno; a když jsem prorokoval, zazněl hlas, a hle, nastalo chvění, a kosti se spojovaly, kost ke své kosti. A když jsem se podíval, hle, objevily se na nich šlachy a narostlo maso a shora je pokryla kůže; ale nebyl v nich duch. Ezechiel 37,7.8.

Ezechiel prorokoval suchým kostem, které ležely mrtvé na ulici toho města z jedenácté kapitoly Zjevení, kde byl také ukřižován náš Pán. Nejprve jsou shromážděny dohromady.

A jejich mrtvá těla budou ležet na ulici velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán. A příslušníci lidu i kmenů i jazyků i národů budou hledět na jejich mrtvá těla po tři a půl dne a nedopustí, aby jejich mrtvá těla byla uložena do hrobů. A obyvatelé země se budou nad nimi radovat a veselit a budou si navzájem posílat dary, protože tito dva proroci trápili ty, kdo přebývali na zemi. Zjevení 11,8–10.

Jsou shromážděni, když se tři a půl dne chýlí ke svému závěru. Tyto tři a půl dne představují dobu prodlení z dvacáté páté kapitoly Matoušova evangelia, ale jsou také rozptýlením „sedmi časů“ z Leviticus 26. Ti, kdo jsou shromážděni, byli předtím rozptýleni a Sofoniáš je označuje jako „národ, po němž nikdo netouží“. Národ, po němž nikdo netouží, jsou ti, kdo byli mrtvi na ulicích, zatímco se svět radoval nad jejich mrtvými těly, avšak kteří jsou shromážděni dohromady a poté se stávají národem, jenž je cílem útoku dračí moci posledních dnů, která si jako svou hlavu vyzdvihuje nevěstku z Týru.

Píseň, žalm Asafův. Nebud' zticha, ó Bože; nebud' mlčenlivý a nezůstávej nehybný, ó Bože. Neboť hle, tvoji nepřátelé se bouří, a ti, kdo tě nenávidí, pozvedli hlavu. Úkladně se radí proti tvému lidu a smlouvají se proti tvým skrytým. Říkají: Pojd'te a vyhlad'me je, aby nebyli národem, aby jméno Izraele již nebylo připomínáno. Neboť se jednomyslně spolu radili; uzavřeli proti tobě smlouvu. Žalm 83,1–5.

Jejich záměrem je vzít duchovní Izrael posledních dnů a uvrhnout jej do Nebúkadnesarovy ohnivé pece. Když mrtvé kosti poprvé uslyší Izajášův „hlas“, volající poselství Půlnočního volání, jsou ještě stále na poušti tři a půl dne. Poté se musí rozhodnout, zda přijmou, či odmítnou Utěšitele, kterého Kristus zaslíbil poslat a který je usvědčuje z jejich hříchu z 18. července 2020.

Potěšujte, potěšujte můj lid, praví váš Bůh. Mluvte k srdci Jeruzaléma a volejte k němu, že jeho boj je dokonán, že jeho nepravost je odpuštěna; neboť z ruky Hospodinovy přijal dvojnásobek za všechny své hříchy. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Hospodinu, vyrovnejte na pustině silnici pro našeho Boha. Každé údolí bude povýšeno a každá hora i pahorek budou sníženy; co je křivé, bude narovnáno, a drsná místa budou rovinou. I zjeví se sláva Hospodinova a uzří ji spolu veškeré tělo; neboť ústa Hospodinova promluvila. Izajáš 40,1–5.

Pasáž, která vymezuje dílo hlasu volajícího na poušti, obsahuje velmi podrobné informace. Jeho poselství bude založeno na zjevení Kristova charakteru, jak je vyjádřeno skutečností, že bude zjevena „sláva“, která je Kristovým charakterem. Zjevení Ježíše Krista, které je rozpečetěno těsně před ukončením doby milosti, je rozpečetěním Kristova charakteru, jak je znázorněn složkou Jeho charakteru, která je představena jako Alfa i Omega. Bude také zjeveno, že Jeho charakter je „pravda“.

Dalším detailem je, že když hlas začíná volat, je stále ještě v pustině tři a půl dne, neboť volá na poušti. Prorocky řečeno, když jeho dílo začíná, dva svědkové jsou stále ještě mrtví na ulici, která prochází Ezechiellovým údolím. Další konkrétní skutečností je, že když hlas zahajuje své dílo, celý svět bude mít přístup k tomuto poselství. Dalším postřehem je, že poselství je dáváno v období posledních dnů, kdy Kristus zahlučuje hříchy sto čtyřiceti čtyř tisíc, neboť jejich nepravost byla odpuštěna. Smutnou skutečností, která je také zjevována „řádek za řádkem“, je, že pouze ti, kdo splňují požadavky evangelia, obdrží odpuštění, které je v oné době uskutečňováno.

Jen ti, kdo odpovídají na požadavky spojené s modlitbou z dvacáté šesté kapitoly Leviticus, budou mít své hříchy i hříchy svých otců vymazány, neboť přijali „dvojnásobek za všechny její hříchy“. Pánova „ruka“, která je spojena s jejich hříchy a s hříchy jejich otců, je symbolem prvního zklamání, kdy Pán držel svou ruku nad omylem, jenž vyvolal první zklamání. V milleritské historii Jeho ruka bránila Božímu lidu spatřit skrytou pravdu. Jeho ruka v oné historii představovala Jeho božskou prozřetelnost. V posledních dnech Jeho ruka představuje odmítnutí zjevené pravdy Božím lidem a Jeho ruka pak představuje Jeho božský soud.

Hlasem prvního Ezechiellova proroctví jsou mrtví spojeni dohromady, avšak ještě nestojí jako veliké vojsko. To uskutečňuje druhé proroctví z Ezechiela, třicáté sedmé kapitoly, tím, že přivádí dech přicházející od čtyř větrů.

I řekl mi: Prorokuj k větru, prorokuj, synu člověka, a řekni větru: Toto praví Panovník Hospodin: Přijď od čtyř větrů, ó dechu, a vdechni do těchto pobitých, aby ožili. I prorokoval jsem, jak mi přikázal, a duch do nich vstoupil, i ožili a postavili se na své nohy, převeliké vojsko. Potom mi řekl: Synu člověka, tyto kosti jsou celý dům Izraele; hle, říkají: Naše kosti uschly a naše naděje zhynula; jsme odříznuti. Proto prorokuj a řekni jim: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, lide můj, otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů a uvedu vás do země izraelské. I poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby, lide můj, a vyvedu vás z vašich hrobů. A vložím do vás svého ducha, a ožijete, a usadím vás ve vaší zemi; i poznáte, že já Hospodin jsem to promluvil a vykonal, praví Hospodin. Ezechiel 37,9–14.

Onen dech Ezechiellova proroctví je pečeticím poselstvím, neboť přichází od čtyř větrů.

A potom jsem viděl čtyři anděly stát na čtyřech úhlech země, jak zadržovali čtyři větry země, aby vítr nevál na zemi ani na moře ani na žádný strom. A uviděl jsem jiného anděla vystupovat od východu slunce, který měl pečeť živého Boha; a zvolal mocným hlasem ke čtyřem andělům, jimž bylo dáno škodit zemi a moři, řka: Neškod'te zemi ani moři ani stromům, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech. Zjevení 7,1–3.

Čtyři větry povstávají od východu a v prorockém smyslu je islám jak „východním větrem“, tak i „syny východu“. Ezechielův „dech“, který proměňuje utvořená těla v „vojsko veliké náramné“, je poselstvím, jež zpečetuje sto čtyřicet čtyři tisíc. Zapečetující poselství ze sedmé kapitoly Zjevení povstává od východu. Tímto poselstvím je poselství Půlnočního volání a Sofonjáš je označuje jako trubný „poplach proti opevněným městům a proti vysokým věžím“.

Věž je symbolem církve.

„V podobenství hospodář představoval Boha, vinice židovský národ a ohrada božský zákon, který byl jejich ochranou. Věž byla symbolem chrámu.“ Touha věků, 597.

Město je v biblickém proroctví královstvím. Papežství je „Babylon“, „to veliké město“. Francie a poté Spojené státy jsou „to veliké město“ „Sodomy a Egypta“. Jeruzalém je „to veliké město“, které sestupuje z nebe. Sofonjášovo poselství je namířeno proti městům a věžím, totiž proti spojení církve a státu, které je podle definice obrazem šelmy. Je to „tajné“ poselství druhé kapitoly knihy Daniel.

Těsně před dekretem o nedělním zákonu, což je zkouška Nebúkadnesarovy zlaté sochy z třetí kapitoly knihy Daniel, se mrtvá těla probouzejí a jsou proměněna v mocné vojsko, aby hlásala poselství, které označuje a staví se proti utváření spojení církve a státu, a zároveň ukazuje, že islám je prozřetelnostním nástrojem, jehož Bůh používá k výkonu svého soudu nad těmi, kdo vynucují nedělní bohoslužbu, jak to činil v minulých dějinách. Poselství označuje, že když bude obraz plně vyvinut a bude vynucovat znamení šelmy, soud bude vykonán.

V Danielově třetí kapitole není přímý odkaz na obraz šelmy, který vede k nedělnímu zákonu a v něm dosahuje své plnosti, avšak nemůže existovat třetí poselství bez prvního a druhého, neboť do zjevení pravd znázorněných v Danielově třetí kapitole musí být zahrnuta druhá kapitola Danielova. „Tajemství“ snu o obrazu ve druhé kapitole ukazuje Boží lid, jak přichází k rozpoznání důsledků Nebúkadnesarova obrazu šelmy pro život a smrt.

Posvěcená logika vyžaduje, že když se Nebúkadnesar rozhodl uspořádat slavnost posvěcení své zlaté modly, musela být tato modla nejprve zhotovena a hudebníci museli nacvičit hudbu, kterou budou při obřadu hrát. Musela probíhat předběžná příprava stavby po určitou dobu, zahrnující výkopové práce, položení základů, lešení a dělníky přicházející a odcházející, a tato příprava byla utvářením obrazu z Nebúkadnesarova snu; avšak Nebúkadnesarova pýcha rozhodla zhotovit obraz pouze jediné šelmy, nikoli všech království biblického proroctví. Budování onoho obrazu je zkouškou, kterou Boží lid musí obstát dříve, než se uzavře doba milosti, a dříve, než budou zapečetěni, než zazní hudba.

Posvěcená logika také rozpoznává, že Šadrach, Měšach a Abednego nebyli jedinými hebrejskými otroky, kteří byli svědky postupných příprav na zasvěcení zlatého obrazu. Byli prostě jedinými Hebreji, kteří pochopili důsledky těchto příprav jako varování života a smrti a učinili svou vlastní osobní přípravu na přicházející krizi.

V pasáži sestry Whiteové na začátku tohoto článku nejen ztotožňuje Sofoniášovo nařízení s Nebúkadnesarovým zlatým obrazem a se zákonem o neděli, nýbrž také označuje Izajášovo nespravedlivé nařízení.

Běda těm, kdo vynášejí nespravedlivá nařízení a píší útlak, který předepsali, aby odvrátili nuzné od soudu a odňali právo chudým z mého lidu, aby vdovy byly jejich kořistí a aby olupovali sirotky! A co učiníte v den navštívení a při zpustošení, které přijde zdaleka? Ke komu utečete o pomoc? A kde zanecháte svou slávu? Izajáš 10,1–3.

Izajášovo „nespravedlivé nařízení“ je nedělní zákon a je to „den navštívení“ i „zpusťování“ pro Spojené státy, neboť po „národním odpadnutí“ následuje „národní zkáza“. Podle Izajáše při nedělním zákonu, který je zároveň zlatou sochou Nebúkadnesarovou, „zpusťování“ „přijde zdaleka“.

Pamatujte na to a osvědčte se jako muži; vezměte si to znovu k srdci, přestupníci. Pamatujte na věci dřívější, odedávna: neboť já jsem Bůh a žádného jiného není; já jsem Bůh a nikdo není jako já, který od počátku oznamuji konec a od dávných časů věci, které se ještě nestaly, pravě: Má rada obstojí a vykonám všechnu svou vůli; který od východu povolávám dravého ptáka, muže, jenž vykoná mou radu, z daleké země. Ano, promluvil jsem to, také to uvedu v skutek; předsevzal jsem to, také to vykonám. Slyšte mne, vy tvrdošíjní, kteří jste daleko od spravedlnosti: přibližuji svou spravedlnost, nebude daleko, a má spása nebude otálet; a položím spásu na Siónu pro Izraele, svou slávu. Izajáš 46,8–13.

Izajáš klade tento oddíl na konec doby prodlení, neboť tehdy jeho „spasení nebude“ již déle „prodlévat“. Je to na konci tří a půl dne ze zjevení jedenácté kapitoly. Konec doby prodlení je označen příchodem poselství Půlnočního volání, kdy se postaví veliké vojsko Ezechiellovo. Když se postaví, jsou pozdviženi jako korouhev ve Zjevení, kapitole jedenácté.

A po třech a půl dnech vstoupil do nich duch života od Boha, a postavili se na své nohy; a padl veliký strach na ty, kteří je viděli. A uslyšeli veliký hlas z nebe, který jim říkal: Vystupte sem. I vystoupili do nebe v oblaku; a jejich nepřátelé je spatřili. A v tu hodinu nastalo veliké zemětřesení, a desátá část města padla, a při tom zemětřesení bylo usmrceno sedm tisíc lidí; a ostatní se zděsili a vzdali slávu Bohu nebes. Druhá běda pominulo; a hle, třetí běda přichází rychle. Zjevení 11,11–14.

Dva svědkové ze Zjevení jedenácté kapitoly vystupují do nebe jako korouhev v téže hodině jako zemětřesení, jímž je nedělní zákon. V té době, nebo jak Jan říká, „v tu hodinu“, podle Izajáše, čtyřicáté šesté kapitoly, Bůh povolává „muže“, který vykonává Jeho radu a který je také „dravým ptákem z východu“. Dravý pták, totiž onen „muž“, jehož Bůh používá k vykonání své rady, přichází „z daleké země“. V desáté kapitole Izajáše, v době „nespravedlivého ustanovení“, jímž je nedělní zákon, přichází „zpusťování“ Spojených států „zdaleka“. „Východ“ je symbolem islámu, neboť v proroctví jsou obojí označováni jako „synové východu“ i „východní vítr“. „Pták“ je v proroctví náboženstvím, jak to představuje Babylón jako klec plná nenáviděných a nečistých ptáků. „Dravý pták“, který přichází z daleké země na východě, je náboženství islámu.

I zvolal mocně silným hlasem: Padl, padl veliký Babylon a stal se příbytkem démonů, peleší každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a odporného ptactva. Zjevení 18,2.

Trojedinost novodobého Babylóna představuje tři formy vlády a také tři formy náboženství. Náboženstvím Organizace spojených národů je spiritualismus, náboženstvím Spojených států je odpadlý protestantismus a náboženstvím papeže je katolicismus. Všechna tato náboženská přesvědčení jsou někdy symbolizována jako ženy, ale také jako ptáci. Je to náboženská a politická síla Organizace spojených národů, se Spojenými státy jako hlavním králem, která usazuje papežství na trůn země. V knize Zachariáš jsou to dva ptáci, kteří ustanovují papeže, jenž je

apoštolem Pavlem ve druhém listu Tesalonickém označen jako onen „bezbožník“.

Potom vyšel anděl, který se mnou mluvil, a řekl mi: Pozdvihni nyní své oči a pohleď, co je to, co vychází. I řekl jsem: Co je to? A on řekl: Toto je éfa, která vychází. A řekl dále: Toto je jejich podoba po celé zemi. A hle, byl pozdvižen talent olova; a toto je žena, která sedí uprostřed éfy. I řekl: Toto je bezbožnost. A vrhl ji doprostřed éfy; a vrhl závaží z olova na její otvor. Potom jsem pozdvihl své oči a pohleděl, a hle, vyšly dvě ženy a vítr byl v jejich křídlech; neboť měly křídla jako křídla čápa. A pozdvihly éfu mezi zemi a nebe. I řekl jsem andělu, který se mnou mluvil: Kam nesou éfu? A on mi řekl: Aby jí vystavěly dům v zemi Šineáru; a bude upevněna a postavena tam na svém vlastním podstavci. Zachariáš 5,5–11.

Éfa je nádoba používaná k odměřování. Ty dvě ženy, které ukládají éfu neboli koš, uprostřed něhož sedí papežství, jsou dvě církve. Dvě náboženství vezmou to náboženství, které je v Bibli označeno jako „ten bezbožník“, a vystaví mu dům v zemi Šineár. Šineár je jiné jméno pro Babylón a katolická církev je v posledních dnech Babylónem velikým.

Ty dvě ženy, které „ustanovují“ bezbožnou ženu v Babylóně, mají „vítr ve svých křídlech“. Tyto ženy jsou také ptáky, neboť mají „křídla“, a jejich ospravedlněním pro umístění té ženy je „vítr“ islámu, neboť islám přivádí dohromady ruku každého člověka. Žena, která je vyzdvižena, byla uvězněna v éfě od své smrtelné rány v roce 1798, neboť na otvor éfy, v níž byla, bylo položeno olovené závaží. Když však začne hudba Nebúkadnesarova bohoslužebného obřadu, dvě ženy odpadlého protestantismu a spiritismu odstraní olovené závaží a pozdvihnou osmou hlavu, která jest z těch sedmi.

„Jak se blížíme k poslední krizi, je životně důležité, aby mezi Pánovými nástroji panovala harmonie a jednota. Svět je naplněn bouří, válkou a svárem. Avšak pod jednou hlavou — papežskou mocí — se lid spojí, aby se postavil proti Bohu v osobě Jeho svědků. Toto sjednocení je stvrzeno velkým odpadlíkem. Zatímco se bude snažit sjednotit své nástroje k boji proti pravdě, bude působit na to, aby rozdělil a rozptýlil její zastánce. Žárlivost, zlé domněnky, utrhačné řeči — to vše podněcuje, aby vyvolal nesvornost a rozkol.“ Testimonies, svazek 7, 182.

Trojí svazek vyvyšuje papežství jako hlavu, neboť mají v úmyslu zničit národ nežádoucí.

Nebo aj, tvoji nepřátelé se bouří a ti, kdo tě nenávidí, pozdvihli hlavu. Chytrácky se radili proti tvému lidu a smlouvali se proti tvým ukrytým. Řekli: Pojd'te, vyhlad'me je, aby již nebyli národem, aby jméno Izraele nebylo více připomínáno. Žalm 83,2–4.

Pták je náboženství a „dravý pták od východu“, kterého Bůh povolává v „hodině“ nedělního zákona, když je hlášáno poselství Půlnočního volání, je islám. Proto právě v hodině, kdy vzkříšení mrtví vystupují do nebe jako prapor, přichází rychle „třetí běda“ islámu. Proto Izajáš v prvním verši desáté kapitoly prohlašuje: „Běda“ těm, kteří vydávají nespravedlivá nařízení. „Bědy“ ze Zjevení jsou islám a islám je prozřetelnostní soud nebo nástroj či hůl (Izajáš 10,5), kterou Bůh používá k potrestání Spojených států za vynucování nedělní bohoslužby.

Kapitola čtyřicátá šestá knihy Izajáš označuje „dravého ptáka od východu“ jako „muže, který vykonává mou radu“. Tímto „mužem“ je islám a je nazván „ze vzdálené země“, neboť Bůh „ustanovil“ soudit Spojené státy, a poté svět, za vynucování neděle, stejně jako to činil v dřívějších dobách s pohanským Římem a prvními čtyřmi polnicemi, a potom s papežským Římem v páté a šesté polnici „Běda“. Jeho záměrem v kapitole čtyřicáté šesté knihy Izajáš je povolat „dravého ptáka od východu“ a svému lidu, který touží porozumět Jeho radě a záměru, oznamuje: „Pamatujte na věci předešlé odedávna, neboť já jsem Bůh a žádného jiného není; já jsem Bůh a nikdo není jako já, který oznamuji konec od počátku a od dávných časů věci, které se ještě nestaly, a pravím: Má rada obstojí a vykonám všechnu svou vůli.“

V třetím verši desáté kapitoly Izajáš zaznamenává tři důležité otázky:

A co budete činit v den navštívení a při zpustošení, které přijde zdaleka? Ke komu utečete pro pomoc? A kde zanecháte svou slávu? Izajáš 10,3.

Poslední otázka ukazuje, že slavná země ztrácí svou slávu při nespravedlivém dekretu. Slávou Spojených států je Ústava, která je při nedělním zákoně zcela zrušena.

„A ústava zaručuje lidu právo na samosprávu tím, že stanoví, aby zástupci zvolení lidovým hlasováním vydávali a vykonávali zákony. Byla také zaručena svoboda náboženského vyznání, přičemž každému člověku bylo dovoleno uctívat Boha podle hlasu svého svědomí. Republikánství a protestantismus se staly základními principy národa. Tyto principy jsou tajemstvím jeho moci a prosperity.“ The Great Controversy, 441.

Je to Ústava, která označuje slávu, jež je ponechána v prachu při nedělním zákonu.

„Když národ, pro nějž Bůh působil tak podivuhodným způsobem a nad nímž rozprostřel štít Všemohoucnosti, opustí protestantské zásady a prostřednictvím svého zákonodárství poskytne přízeň a podporu římskému katolicismu při omezování náboženské svobody, tehdy bude Bůh ve své vlastní moci jednat pro svůj lid, který je věrný. Bude vykonávána tyranie Říma, ale Kristus je naším útočištěm.“ Testimonies to Ministers, 206.

Při Izajášově „nespravedlivém nařízení“, jímž je nedělní zákon, je sláva Spojených států pryč a to bezprostředně odpovídá na Izajášovu druhou otázku, když prorocky prchá k Organizaci spojených národů, k desetikrálovské konfederaci ze sedmnácté kapitoly Zjevení, o pomoc, aby se vypořádala s útokem islámu třetího „Běda“. První ze tří otázek určuje rámec zpustošení způsobeného nedělním zákonem, které vede Spojené státy k zahájení jejich dalšího díla, totiž k nucení celého světa, aby přijal spojení církve a státu, jak je znázorněno sjednocením Organizace spojených národů a katolické církve, přičemž papež ovládá tento nesvatý vztah. Toto zpustošení nazývá „dnem navštívení“. Všechny tyto prorocké skutečnosti se shodují s Nebúkadnesarovou slavnostní posvěcovací bohoslužbou zlaté sochy.

Ve příštím článku budeme pokračovat ve třetí kapitole knihy Daniel.

„V dějinách Nebúkadnesara a Belšara Bůh promlouvá k lidu dnešní doby. Odsouzení, které v tento den dopadne na obyvatele země, bude proto, že zavrhlí světlo. Naše odsouzení při soudu nebude vyplývat z toho, že jsme žili v bludu, nýbrž z toho, že jsme zanedbali příležitosti

seslané z nebe k poznání pravdy. Prostředky k tomu, abychom se obeznámili s pravdou, jsou v dosahu všech; avšak podobně jako požitkářský, sobecký král věnujeme více pozornosti věcem, které lahodí sluchu, těší oko a uspokojují chuť, než věcem, které obohacují mysl, božským pokladům pravdy. Právě skrze pravdu můžeme odpovědět na velikou otázku: „Co musím činit, abych byl spasen?““ Bible Echo, 17. září 1894.